

som vedkommende Post aflægges hos dem. Naar jeg siger dette, er det selvfølgelig ikke, fordi jeg mener, at det kun gaar ud over den ene Sides Noisef, nei, det er begge Siders, baade Spires og Benstres, om man vil; der klages naturligvis ikke over begge Dele fra samme Sted, men der klages enten over det One eller det Andet paa de forskjellige Steder. Jeg vil bede den ærede Postbestyrelse om at gjøre det klart for Brevsamlingsstederne, hvilke Pligter de have, med andre Ord, at den vil give dem et Reglement. Det er saaledes meget uklart for dem, om de skulle modtage Noisbestillinger eller ikke — det er jo Noget, som Postbestyrelsen maa fastsætte — men saa meget er jeg sikker paa, at de skulle modtage de Postfager, som aflægges hos dem. Det er det, som jeg gjerne vil bede den ærede Postbestyrelse at have sin Opmærksomhed henvendt paa. Kort sagt, der er — jeg skal gjentage det, — en meget stor Noerden paa mange Steder, medens det derimod paa andre Steder gaar godt, og man maa altsaa have Net til at tro, at naar det kan gaa godt i visse Egne, maa det ogsaa kunne det i andre, naar man blot har den tilbørlige Opmærksomhed henvendt derpaa. Det vil ses, at Forlangendet er 40,000 Kr. større netop for at støtte Landpostvæsenets Udvikling, og det skal navnlig være til Postmejtrene, saa at enhver af dem fik 50 Kr. mere for hvert Landpostbud. Jeg er, for at bruge et gammelt Ordspog, ikke tilbøielig til at kjøbe Ratten i Sækken; det kunde jo tænkes, og jeg kan forstaa det, at det vil være en vigtig Spore for at faae de Landposter, som man paa mange Steder har ondt ved at faae, at man betaler dem bedre for deres Arbeide — det er jo i sin Orden, at den, der faar mere for sit Arbeide, bliver ivrigere ved det, — men jeg vil hellere, at man, naar man ad Naar faar gjort de tilbørlige Beregninger, stiller Forlangender om de fornødne Summer, og naar man da kan se, at Landpostvæsenet er kommet ind paa en god Vej, og har rettet de paalagde Feil, skal jeg være meget villig til at give de forlangte Summer og maaste mere, naar det behøves. Men dette forekommer mig at være en vel stor Præmie at kaste bort, og derfor har jeg ikke kunnet være med til at indstille Forslaget under Nr. 6 til Vedtagelse. Det er altsaa ikke af Villie imod selve Sagen, men fordi jeg tror, at den trænger til yderligere Overveelse. Forslaget er jo ogsaa fremkommet paa en tvivlsom Foranledning fra selve Udvalgets Side. Jeg siger: en tvivlsom Foranledning, thi Meningerne i Udvalget have været delte om, paa hvilken Maade man bedst skulde se at komme Postvæsenet til Hjælp. — Dernæst skal jeg omtale Endringsforslaget under Nr. 35, som angaar Kirken paa Osterbro. Naar jeg har været med til at foreslaa, at denne Bevilling paa 25,000 Kr. skal udgaa, er det ikke, fordi jeg ikke erkjender, at de paagældende Mænd,

som have taget denne Sag i deres Haand, have udvist en prisværdig Iver, og ikke fordi jeg ikke ønsker den nævnte Kirke, ikke heller fordi der ikke ad privat Veie er skænket Midler nok eller i alt Fald tilbørlige Midler, thi det maa erkjendes, at en Sum paa 80,000 Kr. er noget meget Betydeligt — og saa meget er der indsamlet ad privat Veie — og det er naturligvis heller ikke, fordi jeg ikke tror, at Kirken er nødvendig paa denne Plads, thi det maa jeg fuldt vel erkjende, at den endogsaa kan være meget paatrængende, det er den jo i samme Grad, som Befolkningen selv føler Trang dertil, og det viser sig af de Offre, man bringer for at faae en Kirke, Offre baade af Tid og Penge, at der er megen Trang dertil. Det er altsaa ikke af disse Grunde, men det er især, fordi det ses af Vilagenes Nr. 22, at nogen fast Afgift paa de kjøbenhavnske Menigheder til Kirkerne der, svarende til Tienden paa Landet, hviler der ikke i mindste Maade. Kirkerne opretholdes og vedligeholdes af Indtægter, som ere Menighederne som saadanne uuedkommende. Det er Nr. Et. Dernæst skal jeg heller ikke negte, at den Maade, paa hvilken Magistraten eller Kommunen, om man vil, stiller sig til de kjøbenhavnske Kirker, og den Maade, paa hvilken dels den høitagede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet — og maaste ikke mindst han — og dels hans Forgjængere have stillet sig til de kjøbenhavnske Kirkebygninger og deres Formuer, have gjort det Indtryk paa mig, at man ikke for Tiden kan være med til at give denne Bevilling. Jeg skal saaledes oplyse om, at den 24de August 1875 vedtog Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse paa Forslag af Magistraten at tage en Plads fra Helliggeistkirke ud mod Store og Lille Helliggeiststræde, saavel ved første som ogsaa ved den endelige Behandling, uden at give Kirken nogen Erstatning derved, og uagtet det er oplyst af en Indsender i et vist Blad, hvilken Indsender betegner sig som Prest, at den Plads mindst, naar den blev ordentlig anvendt, kunde være 10,000 Kr. værd aarlig, naar den blev udleiet til Butikker. Man ser ikke, at det er approberet af den høitagede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet, men da et lignende Forslag tidligere har været approberet, om ikke af ham saa af hans Forgjænger, maa det formodes, at der ogsaa hertil er erhvervet hans Samtykke, uden at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse eller Kjøbenhavns Kommune har givet noget som helst Bederlag derved. Endelig er der et Par tidligere taget fra vor Frelses Kirkeplads paa Christianshavn Plads til en Kommuneskolebygning, som er angiven her til en Værdi — om det er lidt for høit eller lavt ansat, vedrører jo ikke Sagen; Hovedsagen er, at Kommunen skalter og valter med Kirkepladserne som saadanne — efter denne Indsenders Mening af mindst 40,000 Kr. Noget Lignende er sket ved en tredje Kirke. Naar